

MOTIVĀCIJA UN SAGATAVOŠANĀS MISIJAI

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Lk. 24:1–12; Lk. 24:36–49; Ap. d. 1:12–26; Ebr. 10:24, 25; Ap. d. 2:1–41; 1. Kor. 11:1.

ATMIŅAS PANTS:

“Pēc tam Viņš tiem sacīja: ‘Šie ir tie vārdi, ko Es jums esmu sacījis, vēl pie jums būdams, ka visam bija notikt, kas par Mani rakstīts Mozus bauslībā, praviešos un dziesmās.’”
(Lk. 24:44)

Pāvils filipiešiem rakstīja: “Daži naida un strīda dēļ, bet citi ar labu prātu sludina Kristu. Vieni aiz mīlestības, zinādami, ka esmu šeit, lai aizstāvētu evaņģēliju, otri pasludina Kristu, patmīlības dzīti, aiz netīriem nolūkiem, domādami ar to manām važām pievienot bēdas. Ko tad nu? Par katru veidu, kādā Kristus tiek pasludināts – vai ar izlikšanos vai patiesībā, es priecāšos.” (Fil. 1:15–18)

Cik spēcīgi vārdi! Vienalga, vai “ar izlikšanos vai patiesībā”, bet Kristus tiek sludināts – un tikai tas Pāvilam ir svarīgi. Ideāli, protams, būtu, ja mūsu motīvi sludināt Kristu, darīt misijas darbu un aizsniegt citus ar labo vēsti nāktu no mīlestības un patiesības, nevis savtīgas godkāres, skaudības vai nesaskaņu dēļ.

Kādas tad ir dažas no motivācijām, lai sludinātu Kristu, un kādi ir daži no veidiem, kā mēs varam tam sagatavoties?

Šajā nedēļā mēs aplūkosim dažus notikumus agrīnajā draudzē, kas var vadīt mūs šajās svarīgajās misijas daļās.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 11. novembrī.

Līdzdalīt labo vēsti

Izlasi Lk. 24:7–12. Kāda bija reakcija no to puses, kas dzirdēja par augšāmcēlušos Kristu?

Lūka ziņo, ka agrā svētdienas rītā pēc Jēzus nāves vairākas sievietes devās uz kapu. Viņām līdzī bija smaržīgās zāles, un visdrīzāk viņas tagad, kad sabats bija pagājis, devās apkopt Jēzus ķermeni. Viņas domāja, ka kaps būs aizzīmogots, tāpēc bija pārsteigtas, atrodot to tukšu. Nezinādamas, ko darīt, viņas nobijās, kad parādījās divi vīri spožās drēbēs. Taču vīriem bija vēsts. Atgādinot Jēzus vārdus, viņi pastāstīja sievietēm, ka Jēzus patiešām bija augšāmcēlies, kā Viņš bija teicis. Prieka pārpilnībā viņas ātri atgriezās pie mācekļiem un arī tur, kur citi Jēzus sekotāji uzturējās, un pastāstīja viņiem, ko bija redzējušas un dzirdējušas, jo viņas nespēja noturēt savu sajūsmu. Tas ir, viņas līdzdalīja citiem, ko bija uzzinājušas par Kristu.

Vai vari iedomāties, kā jutās sievietes? Viņas tikko piedzīvoja brīnišķīgu pieredzi, kas pildīja viņas ar godbijību, bet mācekļi nosauca viņu piedzīvoto par “tukšām pasakām” un neticēja. Nebūdamas drošs, ticēt vai ne, Pēteris aizskrēja uz kapu, lai pārlicinātos pats.

Pēterim un arī daudziem no mums ir zināma aizture pieņemt kaut ko tikai tāpēc, ka kāds tā ir teicis. Lai gan Pēteris klausījās sievietēs, viņš tikai vēlāk varēja pievienoties viņu priekam. Sākumā viss, ko viņš piedzīvoja, bija tukšs kaps, kas, kā Lūka saka, vienkārši lika viņam “brīnīties” (Lk. 24:12). Viņa pieredze pie kapa nebija tāda pati kā sievietēm.

Neskatoties uz to, kāda bija Pētera reakcija, sievietes gribēja līdzdalīt piedzīvoto citiem, tiklīdz viņas bija uzzinājušas jaunumus par Jēzu. Vai var būt vēl lielāka motivācija misijai kā ļaut citiem zināt, ko Jēzus viņu labā ir izdarījis? Kas var būt vēl lielāks motīvs, kā izplatīt labo vēsti par glābšanu Jēzū, vienīgo cerību, kāda ir katram no mums?

Protams, mums pašiem ir vajadzīga personīga pieredze ar Dievu, pirms mēs varam to līdzdalīt citiem. Mūsu ilgām līdzdalīt citiem to, ko mēs mīlam, vajadzētu būt svarīgākajai daļai, kas motivē darīt misijas darbu. Galu galā mēs nevaram līdzdalīt to, kā mums pašiem nav, vai ne?

Kādas pieredzes tev ir bijušas ar Dieva un Viņa mīlestības realitāti? Kāpēc šie brīži tev ir tik dārgi, un kā tie motivē tevi aizsniegt citus ar labo vēsti?

Pravietisks pamats

Izlasi Lk. 24:36–49. Kas šeit notika, un kāpēc apustuļiem tā bija svarīgākā pieredze?

Interesanti, ka sākumā mācekļi neticēja baiļu dēļ. Tad, redzēdami Jēzu un pārlicinājušies, ka Viņš patiešām ir dzīvs, viņi neticēja prieka dēļ (Lk. 24:41). Vai esi kādreiz izjutis, ka kaut kas ir pārāk labs, lai būtu paties? Tā bija mācekļu un citu klātesošo pieredze augšistabā.

Ja Jēzus būtu atstājis viņus tikai ar šo pieredzi, tad, Viņam aizejot, viņu ticība varētu nebūt noturīga. Ar laiku piedzīvotā spēks būtu varējis izgaist. Viņi aizmirstu vai sāktu varbūt pat to apšaubīt. Tāpēc Jēzus neapstājās pie Savu brūču rādīšanas un zivs ēšanas viņu priekšā. Viņš tos veda pie Dieva Vārda un parādīja Sava darba un kalpošanas pravietisko pamatu. Citiem vārdiem – nav svarīgi, cik lieliska bija ar Viņu gūtā pieredze, Jēzus vienalga gribēja, lai viņu ticība ir pamatota Dieva Vārdā.

“Pēc tam Viņš tiem sacīja: ‘Šie ir tie vārdi, ko Es jums esmu sacījis, vēl pie jums būdams, ka visam bija notikt, kas par Mani rakstīts Mozus bauslibā, praviešos un dziesmās.’” (Lk. 24:44)

Ari šeit mēs atrodam spēcīgu motivāciju liecībai un misijai: Dieva Vārds. Jēzus zināja – lai nostiprinātu mācekļu pieredzi, viņiem ir nepieciešams saprast, kāpēc Viņam bija jāmirst un ko nozīmēja Viņa augšāmcelšanās. Viņiem vajadzēja mainīt savu pasaules uzskatu no politiskās un laicīgās valstības uz lielo grēka atrisinājumu un Kristus uzvaru pār nāvi. Evaņģēlijs bija daudz vairāk nekā Israēla politiskās suverenitātes iegūšana. Tas atklāja Kristus uzvaru pār sātanu un garantēja, ka kādu dienu viss pasaules Jaunums tiks iznīcināts, ka zeme tiks radīta no jauna un ka Dievs būs starp Saviem ļaudīm. Viņš “atvēra viņu saprašanu” (Lk. 24:45, NKJV), lai viņi varētu aptvert šīs patiesības, kas viņiem bija līdzdalīmas pasaulei.

Mūsu pieredze ar Jēzu nevar tikt uzturēta bez Viņa Vārda pamata, ieskaitot pravietojumus, kas norāda uz vēsturi un notikumiem, kas vada uz Kristus pirmo un otro atnākšanu. Saprotot šīs patiesības, mēs varam būt gatavi un motivēti darīt misijas darbu.

Cik labi nopamatojies tu esi pravietojumos, kas norāda uz Kristu – gan pirmo, gan otro Viņa nākšanu? Kāpēc mums vajadzētu būt nopamatotiem Dieva Vārdā, tai skaitā pravietojumos, īpaši pēdējās dienās, un kāpēc izpratne par tiem ir tik svarīga, īpaši misijas darbā?

Misija un gaidīšana

Lk. 24. nodaļa noslēdzas ar Jēzus pacelšanos Debesīs (Lk. 24:50–53). Bet tās nav stāsta beigas. Autors Lūka turpina savu stāstu Apustuļu darbu grāmatā. Tieši pirms Jēzus pacelšanās Debesīs Viņš deva mācekļiem misiju, apsolījumu un tūlītējus norādījumus gaidīt Jeruzalemē “spēku no augšienes” (Lk. 24:49; sk. arī Ap. d. 1:4–8).

Jēzus lika mācekļiem gaidīt Jeruzalemē, līdz Viņš būs piepildījis Savu apsolījumu sūtīt Tēva Solījumu (Svēto Garu), kas dos viņiem spēku būt par lieciniekiem Jeruzalemē, Jūdejā, Samarijā un citur.

Izlasi Ap. d. 1:12–26. Ko gaidot darīja mācekļi (apmēram 120 vīriešu un sieviešu)? _____

Jēzus mācekļiem bija iedevis skaidru misiju: viņiem bija jāliecina par Viņu pasaulei. Gaidot viņi gatavojās savai misijai divos veidos. Pirmkārt, kā Lūka saka, viņi turpināja būt vienoti lūgšanā un lūgumos. Nevienam no viņiem neapšaubīja to, kādu misiju Jēzus viņiem bija devis, un viņi katrs bija pieņēmuši šo misiju. Tas iedvesmoja viņus savienoties lūgšanā. Lūka nestāsta, par ko viņi lūdza, bet visdrīzāk viņi lūdza pēc gudrības, spēka un drosmes kopā piepildīt misiju. Kāds paraugs mums!

Otrā lieta, ko viņi darīja, bija sagatavošanās misijai organizatoriski. Jūda bija nodevis Jēzu nāvē un pēc tam izdarīja pašnāvību. Divpadsmit mācekļu pulciņā nu bija brīva vieta. Gaidot mācekļi meklēja Dieva vadību un izvēlējās, ko likt vietā. Būtībā mācekļi organizējās un plānoja misijas sākšanu. Šo lēmumu pieņemšanā Pēterim bija vadošā loma. Nevienam tam nepretojās, visi šajā plānā saskatīja Dieva gudrību. Valdīja izpratne un uzticība, ka Dievs darbojas viņu vidū. Viņi nepavadīja gaidīšanas laiku laiski, bet piepildīja to ar nolūku un uz misiju vērstu rīcību.

Gaidot, kad Svētā Gara izliešanās palīdzēs mums pabeigt lielo Dieva misiju, mums ir jāsavienojas un jāsniedz cits citam iedrošinājums (Ebr. 10:24, 25), lūdzot pēc Dieva Svētā Gara. Mums ir arī jāsašķirtojas pašiem un jāsašķirto draudze ar Dieva prioritāti – glābt pazudušo.

Kā tu vari iemācīties gaidīt uz Kungu un, to darot, nezaudēt ticību? Kā tu vari gaidot izmantot savu laiku vislabākajā veidā, kā to darīja mācekļi? _____

“Ko jūs esat krustā situši?”

Ap. d. 2. nodaļa ziņo par Svētā Gara izliešanos Vasarsvētkos. Kad Jēzus sekotāji lūdza, uz viņu galvām nolaidās uguns mēles. Viņi atpazīna, ka tā bija apsolītā Svētā Gara došana.

Izlasi Ap. d. 2:1–41. Kas notika ar mācekļiem, kad viņi Vasarsvētkos saņēma Svēto Garu?

Mācekļi sāka runāt citās valodās, “kā Gars tiem deva izrunāt” (Ap. d. 2:4). Šeit izšķirošais ir tas, ka Dievs izmantoja katru ticīgo, lai kalpotu neticīgo labā. Svētība nebija domāta tikai viņu pašu labumam. Tā nebija svētība, kas darītu viņus derīgus Debesīm vai atvieglotu nodarbošanos ar biznesu svešā valodā. Svētība tika dota, lai piepildītu Dieva misiju bojā ejošo labā. Dievs šodien ikvienu Savu sekotāju aicina izmantot personīgās dāvanas Viņa misijas darbā neticīgo labā. Mums ir dotas dāvanas: vai var būt vēl lielāks aicinājums uz misiju kā izmantot to, kas mums ir dots, lai aizsniegtu citus?

Svētā Gara izliešanās rezultātā daudzi cilvēki nožēloja, ka bija atmetuši Mesiju, jo pavisam noteikti daži atradās Jeruzalemē, kad Viņš nomira. Padomājiet par šeit ietverto spēku: Pēteris apsūdzēja dažus no viņiem, ka tie piesituši Kristu krustā. Acīmredzami viņi saprata, ko bija darījuši, un, būdami pārliecināti, izsaucās: “Brāļi, ko lai mēs darām?” (Ap. d. 2:37)

Un tomēr pat viņi varēja saņemt piedošanu. Pēteris viņiem teica: “Atgriezieties no grēkiem un liecieties kristīties ikviens Jēzus Kristus Vārdā, lai jūs dabūtu grēku piedošanu un saņemtu Svētā Gara dāvanu.” (Ap. d. 2:38)

Strādājot kopā, saskaņā ar Svēto Garu un cits ar citu, šie Jēzus sekotāji sludināja nožēlu un grēku piedošanu – pat tie, kas varēja būt tiešā veidā iesaistīti Jēzus krustā sīšanā! Tas ir evaņģēlija spēks. Ja šī vēsts nemotivē mūs misijai, kas tad motivēs? Mēs esam aicināti izplatīt evaņģēliju pasaulei – grēcīgai, kritušai, samaitātai pasaulei ar grēcīgiem, kritušiem un samaitātiem cilvēkiem. Mūsu darbs nav tiesāt, mūsu darbs ir liecināt par Jēzus glābjošo spēku.

Kāpēc domai par to, ka pat dažiem no tiem, kas bija līdzdalībnieki Kristus nāvē, tika piedāvāta glābšana, vajadzētu iedrošināt mūsu pašu sirdis un iedrošināt liecināt citiem, lai arī cik slikti, šķiet, viņi bija?

Agrinās draudzes ainojums

Izlasi Ap. d. 2:41–47. Kāds agrinās draudzes ainojums šeit ir atklāts? _____

Ap. d. 2. nodaļa noslēdzas ar skaistu ainojumu, kāda bija agrinā draudze. Ap. d. 2:41 teikts, ka tie, kas bija kristīti, “tiem pievienojās”. Šo aprakstu mēs varētu lasīt kā draudzes locekļu skaita pieauguma aprēķinus, bet tā būtu sekla izpratne. Šajos vārdos aplēpta doma, ka šie jaunkristītie kļūst par līdzvērtīgiem grupas locekļiem.

Galvenā agrinās kristiešu draudzes funkcija bija mācekļība. Kad pievienojās jaunie locekļi, viņi kļuva par mācekļiem trīs veidos. Pirmkārt, viņi turpināja pastāvēt apustuļu mācībā un sadraudzībā. Vārdi “mācība” un “saudraudzība” šajā pantā burtiski nozīmē “pamācības” un “līdzdalība”. Apustuļu sludināšana stājās pretī nepareiziem uzskatiem un piedāvāja jaunus skaidrojumus tam, ko cilvēki redzēja un piedzīvoja. Taču tā nemācīja viņiem, kā dzīvē izdzīvot jauno patiesību. Drīzāk patiesības ieviešana dzīvē notika grupas savstarpējo attiecību ietvaros. Jaunie ticīgie tika rūpīgi un apzināti disciplinēti tiešā mācīšanās, kā arī tiem piedaloties pārējo ticīgo ikdienas dzīvē garīgi nobriedušu un nopamatu apustuļu uzraudzībā un vadībā.

Tā ir vāja sludināšana, ja cilvēkiem pasaka, ko darīt, nevis kā darīt. Tomēr, pat ja cilvēks lasa grāmatas par to, kā darīt vai klausās svētrunas, kas paskaidro, kā darīt, nekas nevar aizvietot skatīšanos, kā citi to dara, un viņu atdarināšanu. Pāvils to saprata un pamācīja savus sekotājus atdarināt viņu tā, kā viņš bija atdarinājis Jēzu (1. Kor. 11:1). Kad citi redz tevi un tavu reālo pieredzi ar Kristu, tas ietekmēs arī viņus.

IZAICINĀJUMS: padomā par kādu cilvēku savā dzīvē, kuram tu īpaši gribētu palīdzēt kļūt ticīgam. Lūdz par viņu katru dienu, lai viņam rastos personīga pieredze ar Jēzu.

PAPILDU IZAICINĀJUMS: Kuru cilvēku tu dari par mācekli un vadi attiecībās ar Jēzu? Meklē iespēju vadīt viņu sadraudzībā ar citiem ticīgajiem!

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Mūsu misijas darbam ir jānāk no dziļas mīlestības un pateicības par to, ko Jēzus ir darījis un dara mūsu katra dzīvē. Jebkura cita motivācija ir maldinoša. Iedziļināšanās Vārdā un saskaņošanās ar Vārdu ir atslēga uz veiksmīgu misijas darbu un evaņģelizāciju.

“Mūsu dzīvei ir jābūt cieši saistītai ar Kristus dzīvi; mums pastāvīgi jāsmejas tieši no Viņa, no dzīvās Maizes, kas nākusi no Debesīm, no mūžam svaigā avota, kas vienmēr piedāvā bagātību pārpilnību. Ja Kungu vienmēr turēsim savā priekšā, ja ļausim savām sirdīm sniegties Viņam pretī pateicībā un slavā, tad mūsu reliģiskajā dzīvē vienmēr būs svaigums. Mūsu lūgšanas pārvērtīsies par sarunām ar Dievu; mēs runāsim ar Dievu tā, it kā runātu ar draugu, bet Viņš mums atklās savus noslēpumus. Bieži mūs pārņems patikama un liksma sajūta par Jēzus klātbūtni. Bieži mūsu sirdis degtin degs, kad Viņš tuvosies mums, lai sarunātos, tāpat kā bija sarunājies ar Ēnohu. Kad tas viss kļūst par reālu kristieša piedzīvojumu, tad viņa dzīvē izpaužas vienkāršība, pazemība, laipnība, sirsnība, kas visiem, ar kuriem šis cilvēks nonāk saskarsmē, atklāj, ka viņš ir bijis kopā ar Jēzu un mācījies no Viņa.” (Elena Vaita “Kristus līdzības” 129., 130. lpp.)

“Dzīvē, kas koncentrējas ap savu labumu, nevar būt ne pieaugsmes, ne augļu. Ja esi pieņēmis Kristu par savu personīgo Glābēju, tad tev jāaizmirst sevi un jācenšas palīdzēt citiem. Runā par Kristus mīlestību, stāsti, cik Viņš labs. Pildi katru pienākumu, jo tā jau pati par sevi ir liecība. Uzņem savā sirdī citu dvēseļu nastas un ar visiem tev pieejamiem līdzekļiem centies glābt pazudušos. Saņēmis Kristus Garu – šo nesavtīgās mīlestības Garu, kurš aicina strādāt citu labā, – tu pieaugsi un nesīsi augļus. Tavā raksturā nobriedis Gara svētības. Tava ticība vairosies, tava pārlicība padziļināsies un tava mīlestība kļūs pilnīga.” (“Kristus līdzības” 67., 68. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kā tu saproti Pāvila vārdus Vēstulē filipiešiem par Kristus sludināšanu skaudības, strīdu vai savtīgas godkāres dēļ? Kā mēs varam pārlicināties, ka paši nekļūstam vainīgi, darot tieši to?

2. Kāda ir bijusi tava personīgā pieredze ar Dievu un Dieva mīlestības realitāti? Tas ir, balstoties uz savu personīgo pieredzi, vai tu varētu sludināt citiem nopietni un godīgi par Dieva labestību un mīlestību? Kāda būtu tava liecība?

3. Kāda ir bijusi tava pieredze, gaidot uz Kungu, un ko tā ir mācījusi tev par uzticību Viņam un par ticību kopumā?